

PR 4 ds. 437.2020.III
D-I-3079/20

PROKURATURA REJONOWA
Warszawa Żoliborz w Warszawie
ul. Karłowicza 65
01-750 Warszawa
tel. (22) 65 18 002

Warszawa, 26.05.2020 r.

50

**POSTANOWIENIE
o umorzeniu dochodzenia**

E/ 02 05 2020 / 131

asp. Patryk Wójcik z KRP Warszawa V, w sprawie przeciwko
62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2015 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

podejrzananemu o czyn z art.

na podstawie art. 62a Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

postanowił:

- I. Umorzyć dochodzenie przeciwko podejrzananemu o to, że w dniu 13 kwietnia 2020 roku w Warszawie przy ul. posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 3,50 grama netto wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2015 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,
- na podstawie art. 62a Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wobec niecelowości orzeczenia wobec sprawcy kary ze względu na okoliczności popełnienia czynu, a także stopień jego społecznej szkodliwości.
- II. Po uprawomocnieniu się postanowienia wystąpić do Sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku środków odurzających.

UZASADNIENIE

KRP Warszawa prowadziła postępowanie pod nadzorem Prokuratury Rejonowej Warszawa – Żoliborz przeciwko podejrzananemu o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W sprawie powołano biegłego z zakresu fizykochemii, który w swojej opinii z dnia 1 maja 2020 roku stwierdził, że zabezpieczony w dniu 13 kwietnia 2020 roku przez policjantów KRP Warszawa V susz roślinny jest marihuaną o wadze 3,50 grama netto. Zgodnie z przedmiotową opinią porcja handlowa ziela konopi innych niż włókniste stanowi od 0,3 do 1,0 grama, w związku z czym dowodowa ilość zabezpieczona od podejrzanego, tj. 3,50 grama netto stanowi około trzech porcji handlowych. Zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii ziele konopi innych niż włókniste zaliczane jest do środków odurzających grup I-N i IV-N.

W oparciu o tak zgromadzony materiał dowodowy przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył krótkie wyjaśnienia, w których potwierdził, że ujawnione środki odurzające posiadał wyłącznie na własny użytek oraz wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że swoim zachowaniem zrealizował wszystkie znamiona występkę stypizowanego w art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. W tym miejscu zauważyć należy, że w art. 62 ust. 1 w/w ustawy ustawodawca penalizuje działanie przestępcze, które polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych. Znamię czasownikowe „posiadać” należy rozumieć jako faktyczne, choćby krótkotrwale władztwo nad rzeczą. Jednocześnie zwrócenia uwagi wymaga, że na gruncie prawa cywilnego legalna definicja „posiadania” zawarta jest w art. 336 kc, w którym stwierdza się, że „posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jako użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny)”. Należy mieć nadto na względzie stanowisko Sądu Najwyższego, który w Uchwale Składu Siedmiu Sędziów Izby Karnej z dnia 27 stycznia 2011 roku I KZP 24/2010 (LexPolonica nr 2448621) uznał, że „posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (...) jest każde władowanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia”, zaś w uzasadnieniu wymienionej uchwały wskazał, iż „osobą dopuszczającą się czynu zabronionego opisanego w art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest ten, kto wbrew przepisom tej ustawy „ma” środek odurzający lub substancję psychotropową, podkreślając jednocześnie, że z tak rozumianym „posiadaniem” nie należy wiązać

ani żadnego możliwego do zdefiniowania horyzontu czasowego, ani cywilistycznie pojmowanych atrybutów władztwa nad rzeczą. Wobec tego, „posiadanie oznacza świadome i faktyczne dysponowanie rzeczą, niezależnie od czasu jego trwania”.

Jednocześnie jednak zauważyć trzeba, że zgodnie z treścią art. 62a Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii „jeśli przedmiotem czynu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 lub 3, są środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznaczej, przeznaczone na własny użytek sprawcy, postępowanie można umorzyć (...), jeżeli orzeczenie wobec sprawcy kary byłoby niecelowe ze względu na okoliczności popełnienia czynu, a także stopień jego społecznej szkodliwości”. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu zgodnie z art. 115 § 2 kk należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, a więc elementy podmiotowo – przedmiotowe. Ponadto elementem decydującym o tym, że okoliczności popełnienia czynu uzasadniają umorzenie postępowania, musi być przede wszystkim stwierdzenie braku wyraźnego zagrożenia dla dóbr prawnych osób trzecich.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie kompleksowa ocena zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych przesłanek wskazuje na nieznaczny ładunek społecznej szkodliwości czynu zarzucanego, który jednak jest wyższy niż znikomy. Powyższe skutkuje stwierdzeniem, iż podejrzany, posiadając przy sobie w dniu 13 kwietnia 2020 roku środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste popełnił przestępstwo. Jednak wzięwszy pod uwagę fakt, iż podejrzany posiadał na własny użytek nieznaczną ilość środków odurzających stanowiących około trzech porcji handlowych, tj. 3,50 grama brutto, uznać należy, że zachodzą przesłanki zastosowania art. 62a Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie negując naganności zachowania podejrzanego, należy uznać, że zarówno waga naruszonych przez niego obowiązków oraz stopień ich naruszenia okoliczności popełnienia czynu, brak jakiegokolwiek szkody i fakt, że w posiadaniu podejrzanego środek odurzający w nieznaczej ilości przeznaczony na własny użytek, przemawiają za stwierdzeniem niecelowości orzeczenia kary wobec podejrzanego i tym samym za umorzeniem postępowania karnego.

Jednocześnie zgodnie z art. 70 ust. 2 wskazanej ustawy zasadnym jest zwrócić się do Sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa środków odurzających zabezpieczonych od podejrzanego.

Mając na uwadze powyższe postanowiono jak na wstępie.

Podpis policjanta

Agata Bomze

(imię i nazwisko prokuratora)

Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa - Żoliborz

29 05 2020
d d m m r r r r

po zapoznaniu się w dniu

z aktami sprawy: D-I-3079/20

(numer sprawy w jednostce Policji)

na podstawie art. 305 § 3 i 325e § 2 k.p.k. Zatwierdza / nie zatwierdza* powyższe postanowienie o umorzeniu śledztwa / dochodzenia*

PROKURATOR
PROKURATURY REJONOWEJ
Warszawa Żoliborz w Warszawie

Agata Bomze

(pieczęć i podpis prokuratora)

Pouczenie:

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1a k.p.k., art. 325a k.p.k. oraz art. 465 § 2 k.p.k.):

- stronom procesowym,
- instytucji państwowej lub samorządowej, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie,
- osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228-231, art. 233, art. 235, art. 236, art. 245, art. 270-277, art. 278-294 lub w art. 296-306 Kodeksu karnego, jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a wskutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 k.p.k.).

Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o jego umorzeniu, pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1a k.p.k. (tj. prawo do złożenia zażalenia, które zostało uwzględnione przez sąd) może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia odpisu postanowienia, które jest równoznaczne z zawiadomieniem o postanowieniu w rozumieniu art. 55 § 1 k.p.k. (art. 330 § 2 k.p.k., art. 55 § 1 k.p.k.). Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 k.p.k.

Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 k.p.k.).

2. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1a k.p.k., przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy (art. 306 § 1b k.p.k.).

3. Na postanowienie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje stronom oraz osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 k.p.k.).

4. W sprawach z oskarżenia prywatnego zażalenie na postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego rozpoznaje prokurator nadrzędny, jeżeli postanowienie zapadło z uwagi na brak interesu społecznego w ściganiu z urzędu sprawcy (art. 465 § 2a k.p.k.).

5. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 k.p.k.).

Zarządzenie:

1. Stosownie do art. 100 § 4, art. 140, art. 306 § 1a i 325a § 2 k.p.k.* odpis postanowienia doręczyć:

- ☐ podejrzanemu(ej) – karta(y)** 26 38
- ☐ obrońcy podejrzanego(ej) – karta(y)**
- ☐ pokrzywdzonemu(ej) – karta(y)** – na adres wskazany w załączniku adresowym – Tom nr
- ☐ pełnomocnikowi pokrzywdzonego(ej) – karta(y)**
- ☐ instytucji, osobie, o której mowa w art. 306 § 1a, pkt 2 i 3 k.p.k.* – karta(y)**

2. Przesłać nakaz zwolnienia do*

3. O uchyleniu środka zapobiegawczego zawiadomić*

(określić jego rodzaj)

..... – karta(y)**

4. Stosownie do art. 305 § 4 k.p.k. zawiadomić osobę składającą zawiadomienie o przestępstwie, jeżeli nie jest uprawnioną do złożenia zażalenia na podstawie art. 306 § 1a pkt 3 k.p.k.* –

karta(y)**

5. Po uprawnieniu się postanowienia:

- na zasadzie art. 21 § 1 k.p.k. zawiadomić o umorzeniu śledztwa/dochodzenia*

- zawiadomić o uchyleniu postanowienia o zabezpieczeniu

któremu przekazano to postanowienie do wykonania*!

PROKURATOR
PROKURATURY REJONOWEJ
Warszawa Żoliborz w Warszawie
(data i podpis prokuratora)

Agata Bomze

* niepotrzebne skreślić

** wskazać nr karty w aktach sprawy i w załączniku adresowym, na której znajduje się imię i nazwisko oraz adres

☐ postawić znak x w odpowiedniej kratce i uzupełnić treść.

